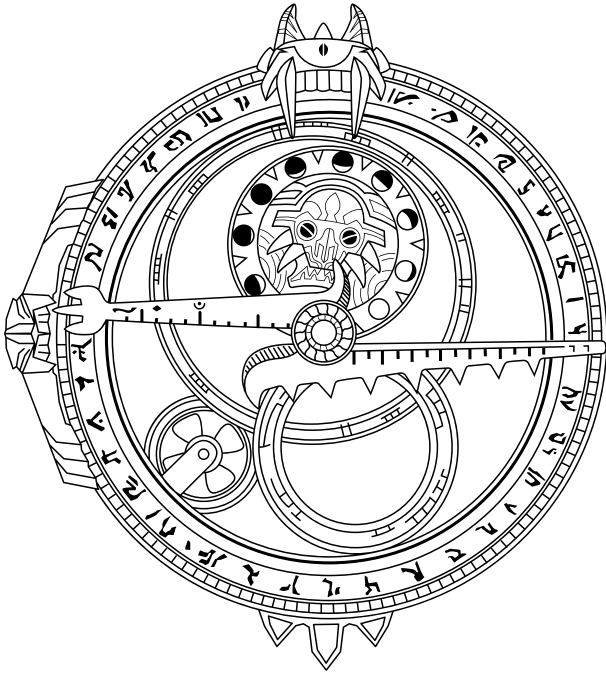

DREAMWORKS
TROLLENJAGERS
VAN GUILLERMO DEL TORO

Verhalen uit Arcadia

WELKOM IN HET DONKERE LAND

HOOFDSTUK 1 NIET WELKOM

Jim Lake jr. kwam in zijn eentje het Donkere Land binnen.

Zijn zwart-rode Daglichtharnas beschermde hem tegen de kou, maar niet tegen de stemmen van zijn vrienden die zacht weerklonken. Jim keek over zijn schouder en zag de herbouwde Killahead brug. Zelfs nu de portal eronder al dicht was, kon hij nog steeds zijn vrienden aan de andere kant naar hem horen roepen.

‘Jim,’ schreeuwde Tobi vanuit de bovenwereld.

‘Meester Jim!’ Blinkies stem drong door tot in het Donkere Land. ‘Wat heb je gedaan?’

Jim haalde diep adem en probeerde hen te negeren. Maar hij aarzelde bij de volgende stap toen hij een stem van verder weg hoorde.

‘Jim, kom terug!’ riep Claire. ‘Je hoeft dit niet alleen te doen. We kunnen samen een oplossing vinden!’

Jim wilde niets liever dan terugrennen naar de brug,

de portal weer openen en terugkeren naar de warme geborgenheid van de Hartsteen Trollemarkt. Hij wilde Tobi's beugelglimlach weer zien. Hij wilde een boks doen met alle vier Blinkies Trollehanden. Maar het meest van alles wilde hij in Claires ogen kijken. Hij wilde haar vertellen dat het goed met hem ging, dat hij dit uiteindelijk allemaal voor haar deed – en voor haar broertje Enrique, die maanden geleden was ontvoerd naar het Donkere Land.

Maar de Trollejager deed niets van dit alles. Jim dwong zichzelf om Claires smeekbede te verdringen. Hij liep verder over de Dode Vlakten, tot hij bij een steile klif kwam. Vanaf de rand van de afgrond keek Jim uit over de eindeloze ruimte van het Donkere Land. Ongelovig keek hij naar de torenhoge rotsstructuren die elkaar onder vreemde hoeken doorsneden, een lage zwarte zon die een flauw licht over alles wierp en een verdwazende doolhof die zich tot in het oneindige uitstreckte.

De geëtste motieven in Jims harnas trilden met rood vermogen. Even later verscheen het Daglichtzwaard in zijn hand. Het zwarte zwaard flikkerde toen Jim het magnetisch op de rug van zijn harnas bevestigde.

'Bereid je maar voor, Gunmar,' riep Jim, ook al zag hij nergens een teken van leven, waar hij ook keek.

Jim wist dat onder hem, in de verwrongen kern van het Donkere Land, Gunmar de Zwarte op hem wachtte. En

dat, wanneer ze uiteindelijk tegenover elkaar kwamen te staan, slechts een van hen de ontmoeting zou overleven. Maar Jim kon zich daar nu nog niet druk over maken. Voordat Gunmar aan de beurt was, moest de Trollenjager nog iemand anders vinden.

Jim vouwde zijn handen rond zijn mond en riep: 'Enrique!'

Maar al riep hij zo luid als hij kon, zijn stem bleef hangen in de dode, vlakke lucht van het Donkere Land.

'Eh, ken je me nog?' ging Jim verder. 'Ik ben je zusters favoriete schoolvriendje – Jim! Eh, kir even als je me kunt horen!'

Jim wachtte op antwoord, maar er kwam niets.

'Ik wist wel dat het niet zo makkelijk zou zijn,' mompelde Jim in zichzelf. 'Het lijkt erop dat ik van Trollenjager in Babyjager ben veranderd.'

Jim deed een stap en bleef staan. Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij nadacht over wat hij zojuist had gezegd.

'Hm, dat klonk niet zo aardig. Ik bedoel, wie jaagt er nou op baby's? Behalve dan, je weet wel, Gunmar en zijn Changelingen. Misschien moet ik iets bedenken wat een beetje positiever klinkt, zoals... Babyvinder? Babybevrijder? Babyredder? Ja, Babyredder, dat klinkt al een stuk beter...'

Jim viel stil, werd zich bewust van hoe eenzaam hij

was, voordat hij vervolgde: ‘Jaaah, ik ben nog geen vijf minuten in het Donkere Land en ik praat nu al tegen mezelf. Prima manier om niet te flippen, Lake.’

Hij keek over de rand van de afgrond en vroeg zich af hoe hij naar beneden moest klimmen. Opeens wilde Jim dat hij zo slim was geweest om wat voorraden te pakken, voordat hij halsoverkop door de Killahead brug was gesprongen. Hij kwam tot de conclusie dat dingen als een touw, een kompas, een fles water – of hé, zelfs een plak gehaktbrood – op dit moment goed van pas zouden komen.

Misschien had de Amulet voor Jim een veiliger weg kunnen vinden, net zoals hij had gedaan sinds hij hem had gevonden in het drooggevalen kanaal van Arcadia Oak. Jim snapte nog steeds niet hoe een amulet gemaakt door Merlijn – ja, dié Merlijn – van de vorige trollenjager, Kanjigar, bij hem terecht was gekomen, net zoals hij eeuwen daarvoor van Deya naar Kanjigar was overgegaan.

Maar momenteel had Jim weinig aan de Amulet. Hij had hem aan de andere kant van de Killahead brug achter moeten laten. Dat was de enige manier om er zeker van te zijn dat de portal zich bij terugkeer weer voor Jim zou openen.

Als ik terugkeer, dacht Jim somber.

Hij keek neer op de lege plek boven zijn hart, waar de

Amulet gewoonlijk tikte – waar hij nieuwe wapens voor Jim had ontsloten, zoals het Daglichtharnas. Zoals het Daglichtzwaard. Zoals de...

‘Klingen,’ zei Jim tegen zichzelf, die een ingeving kreeg. Hij hield zijn handen langs zijn lichaam, en er verschenen twee gebogen klingen in zijn handen. Hij liet zich over de rand van het ravijn naar beneden zakken, als een bergbeklimmer in omgekeerde richting, en gebruikte de klinken als pikhouwelen. Terwijl hij afdaalde, kon Jim niet voorkomen dat zijn gedachten met hem op de loop gingen. Elke keer als de Trollenjager een kling in de rots kliefde, verscheen een recente herinnering in zijn hoofd.

KA-SJOENK!

Jim dacht aan de gepijnigde blik op het gezicht van Claire, Tobi en Blinkie toen hij hen buiten de kluis in de Hartsteen Trollenmarkt had gesloten, waar de ruïne van de Killahead brug zich bevond.

KA-SJOENK!

Hij herinnerde zich hoe hij de laatste Triumbrische steen – een scherf van Gunmars verloren oog – in zijn Amulet had geplaatst en de bezwering had gelezen die daarna over het oppervlak verscheen: ‘Voor de ondergang van Gunmar, ik commandeer nu het Daglicht!’

KA-SJOENK!

Jim herinnerde zich hoe de Amulet zijn harnas veranderde van zilver- naar ebbenhoutkleurig voordat

hij op magische wijze de Killahead brug in elkaar zette en de portal opende. Jim voelde nog zijn maag draaien toen hij door de wervelende corridor het Donkere Land instapte.

KA-SJOENK!

Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren als zijn moeder, Barbara, wakker zou worden uit de spreuk die haar liet vergeten dat hij de Trolenjager was. Zou Draal zich aan zijn eed houden om haar te beschermen? Kón hij haar wel beschermen? Jim maakte zich niet druk om een andere aanval van vijanden als Strikker of Anker Rot. Hij maakte zich meer zorgen over hoe zijn moeders hart waarschijnlijk zou breken als ze erachter kwam dat haar enige zoon vermist werd.

KA-SJOENK!

De Trolenjager rouwde om AAARRRGHH!!! De Krubera Trol met de zachte stem had Jim ontelbare malen gered, net zoals hij Kanjigar en Deya vóór hem had geholpen. AAARRRGHH!!! had zijn leven gegeven voor zijn vrienden, het lichaam van de goedaardige reus was versteend. Met AAARRRGHH!!! hadden Jim en de anderen niet alleen een teamgenoot verloren. Er was een vriend van hen heengegaan.

Jim duwde al deze pijnlijke gevoelens van zich af toen hij uiteindelijk de bodem bereikte. Hij stopte de klingen terug in de onyx platen op zijn dijen en bestudeerde

aandachtig zijn schemerige omgeving.

De Changelingen-crèche moest hier ergens in de buurt zijn, dacht Jim. Als ik de crèche vind, vind ik Enrique. En als ik Enrique vind, kan ik de weg naar huis vinden, naar Claire, Tobs, Blinkie, Mam en ieder ander die me niet wil vermoorden.

Jim schudde zijn hoofd in een nieuwe poging de gezichten van zijn vrienden uit zijn gedachten te bannen. De Trollenjager had zich verplicht om deze missie in zijn eentje te volbrengen. Dat was de enige manier om ervoor te zorgen dat degenen die hem na aan het hart lagen nooit meer in gevaar zouden komen. Jim had net AAARRRGHH!!! verloren. Hij was niet van plan nog iemand te verliezen van wie hij hield.

Jim sloeg een hoek om naar een open plek en verstijfde. Voor hem stond een Gummgumm-wachter op zijn post, leunend op een brede bijl, die roestig was door jaren van verwaarlozing. Jim stond op het punt om naar het Daglichtzwaard te grijpen, toen hem iets opviel. De Gummgumm bewoog niet. Hij had zelfs niet gereageerd op Jims aanwezigheid. Het leek wel alsof de Gummgumm...

‘Sliep,’ fluisterde Jim opgelucht.

De Gummgumm snurkte zachtjes onder zijn helm. Jim sloop voorzichtig voorbij, om hem niet wakker te maken. Hij was net achter de rug van de Gummgumm gekropen,

toen er weer een felle windvlaag over het Donkere Land blies. Daarbij kwam wat kiezel los van een rif boven Jims hoofd. Hij keek angstig toe hoe de steentjes naar beneden vielen en tegen de helm van de Gummgumm stuiterden.

De Gummgumm schrok wakker, schoot recht overeind en schreeuwde: 'Wie is daar?'

Jim dook in elkaar achter de brede rug van de schildwacht. Hij probeerde nogmaals bij zijn zwaard te komen, maar de metalen platen van zijn harnas raakten elkaar toen hij zijn arm bewoog. De Gummgumm draaide zich om en zocht de ruimte achter zich af. Gelukkig was Jim weggesprongen voordat de Gummgumm hem kon zien en slaagde erin om achter diens rug te blijven. De Trollenjager paste zijn voetstappen aan die van de wachter aan en bleef buiten zijn gezichtsveld.

'Als dit de Verachte is, of een van haar rebellen, kom mij onder ogen,' gromde de Gummgumm. 'En voel het uiteinde van mijn bijl!'

Jim gaf geen krimp. De Gummgumm snoof zelfvoldaan toen hij niets meer hoorde. Hij leunde op zijn oorlogsbijl en dutte weer in.

Zodra Jim het gesnurk van de luie wachter weer hoorde, sloop hij weg, zo stil – en snel – als hij kon. Pas toen hij zich buiten gehoorsafstand van de slapende wachter bevond, dacht hij eraan om weer te ademen. Hij

blies wolken uit in de koude lucht en huiverde toen hij de ingang van de doolhof vond.

‘Ik vraag me af of dit Daglichtharnas mij een deken kan bezorgen,’ grapte Jim tegen zichzelf. Plotseling voelde Jim warmte tegen zijn rug. Even dacht hij dat het harnas hem echt een deken had gegeven. Maar toen Jim zich omdraaide, zag hij dat de hitte niets met hem van doen had. In plaats daarvan kwam het van een grote vliegende vuurbal, die vanuit het donker als een komeet op hem afkwam.

‘WIE BEN JE?’ eiste de vuurbal. ‘WIE BEN JE???’

Jim trok het Daglichtzwaard van zijn rug, hield het voor zijn lichaam en hoopte vurig dat dit nieuwe harnas vuurbestendig was...